

STUDENTEN WEEKBLAD

20e JAARGANG.

No. 6.

HOOFDREDACTEUR: E. J. GRATAMA SZN.

REDACTEUREN: B. D. H. TELLEGEN J. AZN., MEJ. E. G. F. W. VAES,

G. J. DE GLEE, W. H. MUNNICH, S. NOVON, W. J. G. PAARDEKOOPER.

VAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. C. J. DE L'ESPINASSE.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

DONDERDAG

8 NOV. 1917.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIEN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS / 4,— P. JAAR, WAAROVER VÓÓR DE KERSTVACANTIE WORDT BESCHIKT. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIEN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

1e Jaars Literaire-Wedstrijd.

Delftsch Studenten-Corps.

Bestuurssamenstelling D. S. A. F. V.

Delftsche Studentenbond.

Rede, uitgesproken ter gelegenheid van het Vierde Lustrum, door den President van den D. S. B., den heer W. H. Koster van Grooss.

Lustrum, door W.

De vechtpartij in „Eensgezindheid”, door Vr.

Telegrammen.

De vierde slag aan den Voorstraat.

Vereenigingsleven.

Civiel- en Bouwk. Studenten-Gezelschap „Practische Studie”.
Bestuurssamenstelling Technologisch Gezelschap.

Muziek.

Eerste Diligentia-Concert, door C.

Ingezonden.

Corps en Bond, door H. G. C. Cohen Stuart.

Aan den heer H. G. C. Cohen Stuart, door G. J. de Glee.

Eene hervorming van het D. S. C., door B. R. van Lidth de Jeude.

De reorganisatie van het D. S. C., door G. H. Roll.

Ter goeder trouw, door Van Dunné.

Schande over het walgelijk gedrag, enz., door A. M. K.

Ingekomen boekwerken.

Correspondentie.

Feuilleton.

Kinderen die groot worden.

Technische Hoogeschool.

Begin van Colleges en Oefeningen.

Mededeelingen.

I^{ste} Jaars Literaire-Wedstrijd.

Geen bekroningen konden plaats hebben. Bespreking wegens plaatsgebrek tot het volgende nummer uitgesteld.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

D. S. A. F. V.

Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

C. P. J. Süverkropp, President.

M. A. Julius, Secretaris.

E. J. Koch, Thesaurier.

W. O. Julius, Bibliothecaris-Archivaris.

H. Verkerk, Commissaris van Materieel.

GEVRAAGD:

voor zoo spoedig mogelijk op zicht, prima

SENATOREN

== beslist eerste klas heeren. ==

Solicitanten zich aan te melden in rok. Photographieën op eerewoord terug. (Adres: OUDE DELFT 199A²). EENIGE CORPSENTHOUSIASTEN.

DELFTSCHE STUDENTEN-BOND.

REDE

UITGESPROKEN TER GELEGENHEID VAN HET VIERDE LUSTRUM, DOOR DEN PRESIDENT VAN DEN DELFTSCHEN STUDENTENBOND, DEN HEER W. H. KOSTER VAN GROOSS.

Hooggachte Afgevaardigden en Senatoren van de met ons bevriende Unitates en Bonden,

Bestuursleden van den Delftschen Studentenbond en zijne Onder-Vereenigingen,

Leden en Candidaat-leden, en verder Gij allen, die door Uwe tegenwoordigheid Uwe sympathie wenscht te toonen voor ons en ons Lustrum,

ik heet U hartelijk welkom.

Mijne Heeren!

Het is mij een groot voorrecht heden tot U te mogen spreken, naar aanleiding van het twintigjarig bestaan van onzen Bond. Ik ben mij volkomen bewust van de moeilijkheid, een zoo vreugdevol feest in dezen donkeren tijd recht te doen wedervaren. Ik heb dan ook gemeend de gebruikelijke uiteenzetting van de geschiedenis van den D. S. B. over de laatste vijf jaren te moeten weglaten. Immers, waar de mobilisatie ons gestuit heeft in onzen groei, daar is een herdenking van de grootte van ons ledental, ons rustig leven in den gezelligen kring, thans, nu wij nog te midden van alle zwaarigheden zitten, wel minder op zijn plaats.

Alleen wil ik op het verheugende feit wijzen, dat niet-tegenstaande alle beslommering de Delftsche Studenten Bond heeft getoond die levenskracht te bezitten, welke het deel behoort te zijn van een twintigjarigen jongeling — een gewillig opvangen van de noodzakelijkheden des levens, een zich aanpassen en verwerken en ten slotte een standhouden en met rustig vertrouwen toezien op de verandering, die toch weer komen moet.

Mijne Heeren! Het is een eigenaardig feit, dat ons vierde Lustrum samenvalt met het vierde eeuwgetijde van de Kerkhervorming.

Nu weet ik wel, dat het hier niet de tijd is, deze voor U te schetsen en te beoordeelen. En het is hier zeker niet de plaats, om zonder voorafgaande kennisgeving een oordeel te geven over godsdienst in het algemeen.

Of godsdienst bij een ieder leidt tot verhooging van de karaktereigenschappen of velen hierin niet een steun zoeken en denken te vinden, alleen, omdat ze in hun strijd voor en tegen het leven behoefte aan een steun hebben of weer andere niet in slaap worden gewiegd door het aannemen van een gestelden staat van zaken, het aannemen ook van dien steun, terwijl ze zonder dien meer op zich zelf vertrouwend hun eigen leven en plaats hier op aarde beter zouden leeren kennen en gestaald door deze kennis zich krachtiger en meer zelfbewust zouden handhaven op deze plaats ik zou het niet wagen voor dit alles een bevredigende oplossing te geven. En wat zou het U interesseeren, thans, op ons Lustrum?

Maar toch, mijne heeren, zou ik U willen wijzen op een trek van de Hervorming, een van de vele, dien wij bewonderen kunnen. Ziet, in de geschiedenis moet men wel degelijk onderscheid maken tusschen de personen en het geestelijk ideaal. Zoo zou de houding van Calvijn tegenover Servet dezen „zaligen reformateur” voor ons wel eens in een

heel onzalig daglicht kunnen plaatsen. Maar dan zouden we beslist een fout maken, indien we de geheele beweging onder dat licht wilden bezien.

En zonder nu eenigerlei smet te werpen op het Katholicisme, kan ik met recht verklaren, dat de geestelijke leiders in die dagen te onzedelijk leefden, de geestelijke leiding te weinig tegen haar taak opgewassen was, dan dat zij de Hervormingsgedachte, die immers al een eeuw vroeger in de geschriften van een van onze landgenooten lag en die, deels onbewust, deels reeds bewust in de harten van velen sluimerde, had kunnen peilen en wegen en, haar eigen excessen herziende, kunnen tegengaan in daad en woord.

Intusschen, de Kerk was blind en de Kerk was voos. Toen Luther den dag voor Allerheiligen zijn stellingen lanceerde, had de Kerk het mogelijk gemaakt, dat zijn voorbeeld duizenden en nog eens duizenden opwekte tot afscheiding. . . . en toen de steen aan 't rollen ging, was er geen tegenhouden aan en openbaarde zich die trek, waarop ik U wilde wijzen. Die trek, mijne heeren, is de geestdrift voor het nieuwgevonden ideaal en de bewonderenswaardige vasthoudendheid daaraan.

Toch is 't niet alleen de herdenking van de stellingen, dat ik dit voorbeeld koos, om U zoo straks mijn inzichten omtrent zaken ons betreffende te verduidelijken. Want bij deze eerste Protestanten was het tevens het ontworstelen aan een invloed, deprimeerend, zeker, in bijkans alle opzichten — maar toch ook machtig, toch ook de geheele cultuurwereld omvattend.

Natuurlijk zou de vrijmaking zonder Luther niettemin hebben plaats gehad, de strooming was, als ik reeds opmerkte, merkbaar en geschiedkundig onjuist zou het zijn de Hervorming het begin te noemen van de bevrijdingsbeweging, een beweging, die leidde tot het liberté van de Fransche Revolutie en die ook nu nog doorwerkt. Het was evenwel op dien weg een zeer groote stap, die we noode hadden gemist.

Maar 't zich losmaken van dien knellenden band van conventie en dogma en overgeleverden en opgedrongen theorieën, met boven alles de dwang en de straf en de dood — ziet, mijne heeren, dat alles te bewonderen en *even* te doorvoelen, dat is wel moeielijk, maar dat moet ook mogelijk zijn hier in Delft, op nog geen boogschotafstand van de plaats, waar de Vader des Vaderlands zijn moeizaam, eervol en edel leven moest eindigen.

Maar genoeg over stroomingen en bewegingen, die ver achter ons liggen. Ik heb U gewezen op de geestelijke frisheid van een nieuw ideaal, voor dat dit, dogma geworden, een ieder weer aan banden legt en de nieuw-ervorven rijkdom door haar algemeenheid en gewooneheid weer velen van zich vervreemdt. Dit is zoo de psychologische gang van zaken, die een ieder duidelijk moet zijn.

Zonder nu nog tot een vergelijking te willen komen, een vergelijking, die, te ver doorgevoerd, allicht banaal zou worden, wil ik thans overgaan tot een zeer beknopte geschiedenis van de sociale behoeften der studenten over de laatste twintig jaren. De factoren, hierop van invloed, zijn vele en velerlei. Het zou mij te ver voeren, ze alle te willen nagaan en een studie worden op zich zelf. Het is echter steeds een voldoening enkele van de losse gedachten op dit punt te mogen uiten en zoo zal ik in het kort enkele fouten van de tegenwoordige studentenmaatschappij schetsen, zooals deze zich aan mij voordoen.

Allereerst wil ik betoogen, dat, nog afgezien van den oorlog, de menschheid in den modernen tijd op forsche manier aan het veranderen is — een verandering, die merkwaardigerwijze eenigen tijd na de verandering in het uiterlijke leven gekomen is, alsof het een wijle duren moest, voor de traagheid van het menschedom overwonnen was.

Hierbij bedoel ik een verandering in ongunstige zin, een bijkans ziekelijke wijziging in de geestelijke gesteldheid van den mensch, tengevolge van de overbeschaving, die wij deelachtig geworden zijn, van de vooruitgang van de techniek, van het geweldige drukke economische en maatschappelijke leven, in 't kort: van het geroezemoes van de moderne samenleving.

Door telegraaf en pers wordt geconcurrereerd in het snelst bekend maken van de treffendste bijzonderheden van alle landen; uit alle tijden. Tallooze vereenigingen worden opgericht met dit en met dat doel en de moderne mensch moet van alles op de hoogte zijn, ten koste van grondige kennis van wat noodzakelijk is te weten en met een zeer behoorlijke dosis van bewustzijnsverenging — hoe paradoxaal dit ook moge klinken. Indien ik mij hier niet te veel op medisch terrein begeef, geloof ik wel met het aanhalen van de moderne zenuw-zwakke, de neurasthenie, een uiterste van dit voor mij slechts pathologisch proces aan te geven.

't Is niet te verwonderen, hoe deze wijzigingen nu in groote mate waar te nemen zijn in de studentenmaatschappij. Deze toch geeft op eigenaardige wijze een beeld van het leven. Eensdeels is zij meer beperkt door de mindere verscheidenheid van personen, anderdeels komt er een te waar-

deeren overdrijving door de groote vrijheid, die ons geoorloofd is. En de verwording die ik U schetste en die Gij allen wel waargenomen hebt, komt in bijna al zijne acties en reacties in deze wereld tot uiting.

Ik zal hier niet lang bij stilstaan. Ik wil U wijzen op de tallooze vereenigingen, die in universiteitssteden, meer dan hier, een soms zeer oppervlakkig leven leiden, zooals hier ter stede de studentenafdeeling van het Algemeen Nederlandsch Verbond te veel kunstmatig in stand gehouden moet worden.

Men voelt ook hier belangstelling voor sport, politiek, kunst, verschillende wetenschappen, gezelschapsleven en nu weer wereldkrijg, doch men bewerkt allerwegen 't oppervlakkige, 't niet dringende in het wezen van de zaak.

En daar heeft ook het gezelschapsleven zeer onder te leiden. Men heeft eenvoudig tegenwoordig geen vrienden meer — vrienden, zooals men dat op moet vatten in den idealen zin van het woord. Men heeft geen tijd z'n — nu, laten we kenschetsend zeggen: vriendjes — te leeren kennen; zelfs geen tijd z'n kennissen te gronden.

Anderen weer trekken zich als reactie op het drukke leven terug, specialiseeren zich op meestal toch nog te veel zaken en laten de gezelligheid voor wat ze is, hare waarde niet eens beseffend.

En deze funeste invloed is merkbaar in de lauwheid van de studentenmaatschappij ten opzichte van de meest verschillende vraagstukken. Groote belangstelling, om niet te spreken van strijdvaardigheid, is nergens te vinden. Het woord impetueus is om meer dan één reden onbekend.

Men leeft niet meer, men wordt geleefd, niet alleen nu, in den oorlog, maar reeds daarvoor; men schakelde al tijden de belangstelling uit om de kennismaking te vergrooten, men bleef uitsluitend aan de oppervlakte en werd geleefd. En daarbij, op onnaspeurlijke wijze er door heen geëven, doen zich duizenderlei andere invloeden gelden. . . . deze wordt geen lid van een gezelligheidsvereeniging, omdat een tweede het niet wordt en een derde spiegelt zich aan deze twee, terwijl de tweede zelf zich nihiliseert, daar hij zijn ideaal van gezelligheid niet verwezenlijkt ziet, of het gezelligheidsleven in Delft te verdeeld oordeelt, of om de kosten, of terwille van den ouden heer, of door obstinate karaktereigenschappen, die hij heel teer wil zien aangepakt. . . .

Deze nu zijn, volgens mij, de oorzaken, dat het ledental van onzen Bond niet méér vooruit is gegaan. Aangezien de Bond tot nu toe alleen de gezelligheid wilde bevorderen en een sfeer wilde scheppen, waarin de familielooze studenten zich konden thuisvoelen, doen de genoemde oorzaken zich daarop ten sterkste gelden. Toch werkten ook andere oorzaken mede, als daar zijn een niet-officieele studentenvereeniging van Rotterdamsche spoorstudenten, en vooral de spoorstudenten in het algemeen.

In 1895 was het aantal niet-Corpsleden sterk vooruitgegaan en in 1896 werd dan ook de „Delftsche Studentenvereeniging” opgericht, die bedoeld was als voorlooper van den Bond, die 30 October 1897 werd gegrondvest. Dit is het werk van ons eerlid Visker, dien wij vandaag wel bijzonderlijk mogen herdenken. Ik haal nu om hare belangrijkheid een passage uit een brief van hem aan, die den toestand beter karakteriseert dan ik zou vermogen te doen. Deze aanhaling is volgt:

„Bij al deze gebeurtenissen en wat er mee samenhangt werd er angstvallig op gelet, dat onze vereeniging *niet* moest zijn een strijdvereeniging tegen het Corps, er *niet* vijandig tegenover moest staan, doch uitsluitend de bedoeling had hen te vereenigen, die om welke reden dan ook geen lid van het Corps waren. Bijgevolg droeg de Bond van den aanvang af het karakter van weer te moeten verdwijnen, zoodra het Corps de beletselen wegnam voor het vereenigen **van allen**, die een georganiseerd studentenleven wenschten. Maar daarbij dient rotsvast voorop te staan, dat ook de bedoelde beletselen door het Corps *geheel en al* en niet ten deele en evenmin *in schijn* worden weggenomen.”

Wij allen kunnen dit thans nog ten volle onderschrijven.

Het is een belangwekkend feit, dat bij de Bestuursoverdracht de voorzitter, de heer Vreedenburgh, het nieuwe Bestuur reeds tegen een fusie waarschuwde, terwijl de Corpsplannen eerst later bekend zijn geworden. Ik grijp dan ook deze gelegenheid aan, zoowel de meening, die ik toenmaals gaf, dat de tijden nog niet rijp waren voor een fusie, als 't gezonde van een eenheidsideaal wat nader onder het oog te zien.

Om het belang van de gewenschte eenheid wat te verduidelijken, mag ik wel eerst in het licht stellen, hoe een studenten-eenheid *niet* moet zijn. Niet moet dit wezen een eenheid voor de leus, voor de schijn, met één bestuur, dat zoogenaamd vertegenwoordigend optreedt. Och, of er op die manier slechts één of wel twintig vereenigingen bestaan, dat is dan toch wel 't zelfde.

Men moet echter bedenken, dat de eenheid in de eerste plaats in de harten van alle studenten moet bloeien en leven,

moet zijn een hoog en waardevol goed. Waar er verschillen zijn, en ik zou haast zeggen: hoe meer, hoe beter, daar moeten deze sprekend voor den dag komen, en men moet streven naar eigen idealen en wenschen. Maar boven alles zal dan moeten staan het besef van onze aparte plaats in de maatschappij 't begrijpen van de dingen, die wij gezamenlijk moeten najagen en het geluk, dat wij, niettegenstaande alle verschillen en verschillertjes, bezitten om met elkaar te kunnen omgaan als gelijke studenten, dus als goede vrienden en kameraden — met in het hart dat bijzondere iets, dat slechts een hechte band, een nauwe verstandhouding en vooral, een aparte gemeenschap, een eigen mikrokosmos, ons bieden kan.

Persoonlijke kwesties zullen nooit te vermijden zijn, maar in het algemeen behoort de ons gemeene band zoo sterk te wezen, dat na de heftigste en hoogst oplopende verschillen en afscheidingen, alles in één vereeniging, men na bekoeling binnen niet al te langen tijd elkaar dulden, en bij niet-persoonlijke strijdvrage, zich verzoenen zal. En de houding van het centraal bestuur behoort dan zoo neutraal te zijn tegenover de opkomende vraagstukken, de behartiging van de gezamenlijke belangen steeds zóó op den voorgrond tredend, dat deze band tusschen alle studenten broodnoodig blijft.

Dan zullen, bij psychologisch-gunstige omstandigheden, weer die spontane uitingen plaats kunnen vinden, die „*mèn*” van studenten verwacht; dan zal zelfs het letterkundige leven, dat hier gebloeid heeft, tot herleving kunnen komen en de student weer warm kunnen loopen bij die brandende vraagstukken, die elk waarachtig Nederlander de ziel moeten doen trillen van medegevoel en medeleven voor recht en billijkheid en vrijheid, moet doen opgløien van heilige verontwaardiging, waar recht verkracht, waar billijkheid gekweld, waar vrijheid geknot en gekneveld wordt.

Ik weet niet, of ik hier wel duidelijk genoeg ben geweest, doch alles is nog zoo vaag, zoo ver weg, zoo onbereikbaar. Zal in ons land met zijn duizenden afscheidingen, tienduizenden verschillen, millioenen meeninkjes zoo iets mogelijk blijken te zijn in de lachspiegel, die studentenmaatschappij heet? En zeker, er zijn zoovele gegronde redenen tot afscheiding. Denk even aan Wageningen, wat een klemmende argumenten voor het behoud van de Hoogeschool daar ter plaatse. En toch . . . wat jammer, dat en Delft, en Wageningen, en Rotterdam niet in een universiteitsstad als Utrecht liggen en hunne werking op elkaar de student niet zal kunnen brengen tot een levensplan van hooger orde.

Ik weet niet, of ik wel duidelijk genoeg ben geweest. Ik zal U daarom ter toelichting de Utrechtsche U. S. R. faculteiten teekenen, die wel veel meer op het ideaal zijn gaan gelijken, dan wij ons hier in de eenigszins maffe, intellectueel-technische sfeer kunnen indenken. Die vereenigingen zijn daar meer studievereenigingen geworden. Men komt vaak bij elkaar, op een sociëteitszaal, die dan tot dat doel wordt afgestaan en men houdt, afgezien van den meer officieelen kant, zooals wij dien hier kennen, zelfs lezingen, improvisaties, redevoeringen met slechts enkele gegeven punten, debatten, alles de studie betreffende — kortom, men uit zich, zooals wij hier véél te weinig doen. Ieder Unitaslid kan als toehoorder in elke faculteit verschijnen. En wordt de faculteit te groot, welnu, men splitst die in een of meer deelen, waarin nu dezelfde studie jaren weer bij elkaar komen. Welk een perspectief opent deze regeling! Wie zou hier in Delft zoo iets voor mogelijk houden, ook van de voorgestelde fusie, die bedoeld is „eenheid” te geven?

Wat nu mijne bezwaren tegen een eventuele ineensmelting betreft, wil ik voorop stellen, dat het wel nooit zal gelukken de geheele studentenmaatschappij te organiseeren. Maar thans, nu het proces van de oversocialiseering, zooals ik het straks mededeelde zou willen noemen, nog in vollen gang is, zouden tevelen nog buiten het gezelligheidsleven blijven staan, die er feitelijk in hooren. En het missen van hunne steun bij een definitieve regeling acht ik een bepaald, hoewel te overkomen, nadeel.

Er is echter iets anders. Ik zou gaarne met enkele woorden willen wijzen op de laatste zinsneden uit mijn citaat. Deze geeft zeer beknopt en waar mijne gevoelens weer. Ik geloof, dat de tijd van fusie daarom nog niet aangebroken is, omdat de geest des tijds haar nog niet dulden kan, omdat zij in naam, niet in wezen zou bestaan.

Dit nu is mijn *hoofdbezwaar* tegen alle fusien en ter verlichting, helaas niet tot vermaak, kan ik hier enkele geschiedenissen ophalen, die ons wel de noodzakelijkheid doen gevoelen, voorzichtig te moeten zijn, tot in de allerkleinste kleinigheden.

In 1884 was „De Utrechtsche Studenten Bond” opgericht en de verhouding tot het Corps was, als te verwachten is, zoo allerbedroevendst, dat Dr. Schaepman in de Tweede Kamer de opheffing voorstelde van de Utrechtsche Universiteit, dat broeinest van oneenigheid der studenten onderling.

De professoren Hubrecht, De Louter en Valetton drongen nu aan op een samensmelting. Het Corps schafte het groenloopen af en beperkte de hoofdelijke omslagen en in voorjaar 1885 werd hierom de U. S. B. opgeheven, in najaar 1885 de nieuw-aangekomen studenten weer even hard ontgroend als ooit. Dit feit is weinig minder dan verbluffend.

In 1906 werd uit fusieleden van het Corps met de Amsterdamsche Studenten Vereeniging opgericht de Sositeit Amstelodamsium Studiosorum S. A. S. had een eigen kroeg en werd machtig in het Fusiecorps, waar reeds lage contributie en gelijke rechten bestonden. In 1907 brengt de nieuwe Corpswet de novitiatstijd op voet van gelijkheid. Wederom is alle grond voor haar bestaan verdwenen — een jaar onder den Senaat Fuldauer blijft alles goed — dan komt de oude Corpsgeest weer boven en 't groenen herneemt zijn plaats.

Met deze voorbeelden voor oogen wordt het ons toch wel wat huiverig om het hart, al hebben we nog zoo vele redenen te gelooven in de verandering van de Corpsgeest, die in die jaren heeft plaats gehad.

Wanneer ik nu zoo juist in het kort over de geschiedenis van de Hervorming heb gesproken, was dit om U eenigszins in de stemming te brengen, waarin Ge de volgende feiten, zoudt kunnen waardeeren, feiten, die door hare afstand niet meer zoo voor ons leven, als ze wel waard zijn te doen.

Ik wil U dan eerst wijzen op het sprekende feit van de afscheiding van de eerste studenten, die, hoewel moeilijk, hen wel beloond zal hebben door hen te sterken in de schoone karaktereigenschappen van vrijheid en zelfbeheersching en strijd. Zij hebben het vuur van de eerste overwinning in zich gevoeld, een vuur, dat onze studentenwereld thans wel mist.

Hun werk nu *mogen* wij niet lichtvaardig aan een ondergang bloot stellen. En dan zullen wij dus hier wel de tweede les ter harte nemen, die uit de Hervorming als uit zoovele wereldstroomingen tot ons komt; hare vasthoudendheid, duurzaamheid en onoverwinnelijkheid. Ik geloof aan de toekomst van onzen Bond — trots mislukte fusies zal het streven steeds wederkeeren en machtiger worden, al zullen wijzigingen met de veranderde omstandigheden mede noodwendig blijken.

Het Bondsideaal van eenheid en gelijkheid zal voorwaarts dringen; hierin toch ligt niet de gelijkheid van elke individueele waarde, doch gelijkheid ten opzichte van ééne vereeniging die voor allen opkomt en allen omvat.

Ook de historische lijn wijst hier op, en daarom heb ik vertrouwen, daarom geloof ik in den Bond.

Het is mij eene behoefte, hier te midden van deze vriendelijke gezindheid, U toe te roepen:

Leve de Delftsch Studentenbond.

Om nu nader op het meer of minder concrete voorstel van de fusie terug te komen, wil ik U voorhouden, dat een niet-volkomen gelijkberechtiging van alle studenten een wezenlijke achteruitgang voor ons zou beteekenen. *Gelijkheid* moet dus *hoofdbeginsel* blijven.

Dan moet ik wijzen op het wisselende karakter van een studentenvereeniging. Wat de eene — kortdurende — generatie tot staan brengt, vernietigt de andere, waarvan we zoo juist eenige sprekende voorbeelden zagen. Wij mogen dus niet ingaan op voorstellen, die er nu vrij fraai uitzien, doch ons na enkele wijzigingen in de oude toestand terug kunnen voeren. En zoo treft ons al reeds dadelijk het plan, de vakvereenigingen — ik zou naar analogie liever van faculteiten spreken — aan het Corps te brengen, dat wil zeggen de contróle van een gegroenden Senaat te geven, die dus meer — om met de tegenwoordige termen te spreken — zal voelen voor Corpsbelang dan voor neutraal belang. Veel beter ware dan nog zoo iets als het Amsterdamsche Studie-Verband waarop ik nog nader terug wil komen. Ons dunkt een dergelijk voorstel onaannemelijk.

Het tweede deel, de wensch een ieder gezelligheidsleven in het Corps te verschaffen, lijkt mij met de tegenwoordige verhouding vrijwel onbereikbaar. Want het spreekt, dat het niet-toelaten van de Bondssociëteit op gelijke voorwaarden als de Corpssociëteit, door alle Bondsleden als een bijzonder laetdunkend voorstel verontwaardigd van de hand gewezen moet worden. Bij iedere fusie zullen beide partijen concessie moeten doen, doch een dergelijke concessie is onnoemelijk veel grooter dan bijvoorbeeld het loslaten van het groenprincipe door het Corps.

Om over het groenen nog een enkel woord te zeggen. Indien men een billijke regeling van een fusie aan den Bond zou willen voorleggen, waarin het groenen geen hoofdbeginsel voor de meest begunstigde Corpsleden zou zijn, doch een beginsel van de een of andere Corpsvereeniging, dan geloof ik niet, dat dit een beletsel zoude zijn om mede te werken. Dit moet echter de Bondsvergadering beslissen en hierop zal ik niet vooruitloopen.

Er is een strooming in den Bond om de theoretische waarde van het groenen niet te ontkennen. Echter bedoelt zij een groenen zonder excessen, wat in de practijk wel onmogelijk is en *zelfs in dit geval* alleen maar ideaal zal blijken te zijn, indien het oordeelkundig wordt toegepast, dat wil zeggen, enkelen op de oude manier, anderen meer of zelfs alleen geestelijk ontgroend en derden in het geheel niet, omdat ze geen dwang zullen dulden. Daarvoor ware dan noodig een engelengeslacht van menschen, die slechts enkele jaren ouder zijn — een niet te verwezenlijken fictie. In wezen is de genoemde strooming vrij zwak, wat ze zelf erkent.

Gaat men echter uit van bestaande toestanden, dan blijkt de kennismaking niet zóó grondig te zijn als wenschelijk was en de invloed op de opvoeding, die tot in het belachelijke overschat wordt, niet grooter dan die, welke van het normale studentenleven op de eerste jaars zal uitgaan.

Dat 't Corps 't groenen gaat verzachten is voor ons een heuglijke reactie. Over het geheel ben ik geneigd de vrijzinnige regeling van den Senaat zeer te waardeeren en spreek ik alleen mijn spijt uit, dat hij, om zijne Corpsbroeders te gerieven, met een voorstel, dat slechts een schijnbaar vooruitgang beteekent, is gekomen.

Ik sprak hier van waardeering en mag dit na het vorige wel even illustreeren. De Senaat gaat namelijk van de onderstelling uit, de groentijd zoo te kunnen verlichten en de kosten zoo te doen dalen, dat het allen zonder onderscheid mogelijk wordt in het Corps te treden.

In dit licht bezien is de regeling zeer juist en om haar idealisme zelfs aantrekkelijk. De bijzondere leden zullen dan werkelijk bijzonder zijn en van een trekken van de vakverenigingen aan het Corps is in het geheel geen sprake, omdat het feitelijk wordt een trekken aan de toekomstige algemeene organisatie.

Waar wij nu echter betwisten, dat een ieder gezelligheidsleven zal kunnen vinden in dat toekomstige Corps, zij het door kosten, zij het door principieele redenen, én waar wij beducht zijn voor een toekomstige verandering, die de toestand van thans of tenminste iets in den geest terug zal brengen, daar moeten wij met volle beslistheid blijven staan op onze zoo juist geformuleerde bezwaren.

Ik heb hier langer bij stil gestaan, dan eerst mijn bedoeling was. Toch lijkt het me juist, deze plannen, die immers de fundamenteen van vereeniging raken, met al hare bijkomstigheden eens van Bondsstandpunt hier in Uw midden voor te dragen.

Voor ik nu zal overgaan tot het toespreken van de candidaatsleden, wilde ik in het kort wijzen op het Algemeen Studieverband in Amsterdam. Ook daar heeft men de nadeelen gevoeld van het gemis van een niet-bestaande vereeniging van alle studenten en in 1914 richtte men een Eenheidscommissie op ter bestudeering van dit vraagstuk. Het gevolg was, dat dit voorjaar het Amsterdamsche Studieverband tot stand kwam, dat alle studenten en studentenverenigingen, behalve Savetus Thomas Aquines, omvatte en waarin allen gelijkgerichtigd waren.

De Rector, professor R. Sissingh, sprak bij de oprichting de hoop uit, dat dit voorbeeld bij andere universiteiten navolging zou vinden en inderdaad, zoolang op gezelligheidsgebied geen samenwerking te verwachten is, lijkt dit wel een geschikte vondst hiermede alle studenten te omvatten en een zeer goed middel om, hierop voortbouwend, de studentenmaatschappij te vertegenwoordigen in al hare uitingen — gezelligheid weer uitgezonderd.

Indien het Corps nu aan een soortgelijk lichaam zijn naam zoude willen verbinden, lijkt mij dit geen bezwaar, indien dan ook een dergelijke scheiding als tusschen Corps en Verband in Amsterdam blijft bestaan. In een opzicht lijkt 't mij zelfs een voordeel. Ik heb namelijk de indruk gekregen, dat het Amsterdamsche Corps zich op het punt van vertegenwoordiging nog te veel op den voorgrond wil dringen, alhoewel dit geheel tegen den geest van de organisatie indruischt. Iets dergelijks zou wellicht vermeden worden, indien de vertegenwoordiging niet den naam van Verband, doch van Corps droeg.

En indien dan het tegenwoordige Corps werkelijk vrijzinnige maatregelen had genomen, die stand hielden en zelfs van dieper inhoud werden, welaan, dan zou bij ons volgend Lustrum de tijd wel aangebroken kunnen zijn, dat een fusie niet meer de afkeurenswaardige trekken droeg van nu, doch een wezenlijke stap zou zijn tot de eenheid, die dan in de gedachten van zoovelen heel wat nader zou staan en nauwkeuriger begrensd wezen dan tot heden mogelijk is.

Daarom! Laat ons niet versagen en vooruitzien naar het oogenblik, waarop de oprichter zelf zich in de opheffing van den Bond verblijden zal. Moge dan het ontbindingsbesluit een *wijs* besluit blijken!

Candidaat-leden!

Het is steeds een bijzondere tijd, wanneer de jonge mensch het groote voorrecht ontvangt, zijn intrede te mogen doen

in studentenmaatschappij, in studentenleven. Alle vroegere vrijheid is niets, vergeleken bij die, welke U thans te beurt valt. In het begin ziet ge dat zoo niet — U lijkt het nog aan te vele banden te zijn gebonden en Ge klaagt er over, laten we zeggen, op handteekenen te moeten verschijnen, op straffe van Uw plaats te zullen verliezen.

Och, zoo zou ik U willen toevoegen, vergeef Uw studie de kleine fouten, die haar aankleven. Moge conservatisme en sleur er toe hebben geleid, vele vakken te handhaven, als, om bij mijn voorbeeld te blijven, handteekenen voor de niet-B's en -C's, noem daarom de T. H. nog geen T. H. B. S., geen technische hogere burgerschool. Uw vrijheid is volkomen en al is de studie, door hare technische zijde, niet zoo universeel als wenschelijk ware — Gij hebt dit vooruit geweten.

Ik moet met voldoening herdenken, dat sinds mijn laatste rede de onrechtvaardigheid in de Hooger-Onderwijswet door het aannemen van het Wetsvoorstel Limburg verdwenen is en nu de studenten aan de Technische Hoogeschool met meer zelfbewustheid deze richting hebben kunnen kiezen. Naar ik verneem is het aantal studeerenden in de Wis- en Natuurkunde merkbaar gestegen.

Gij hebt dus een groote mate van vrijheid en ik zal U aangeven, hoe ge die volgens mij zult moeten gebruiken. Alvorens hiertoe over te gaan wil ik mij niet onttrekken aan de in de loop der jaren bijna vastgeroeste gewoonte U te waarschuwen tegen de zedelijke gevaren hiervan. Inderdaad kan niet genoeg de nadruk gelegd worden op Uwen plicht die verleidingen weerstand te bieden en het is met de vrijmoedigheid van een ouderejaars, dat ik U een enkelen wenk wil geven.

Zeer kort zal ik het maken, want ik hoop, dat Gij U bij ontwaakte begeerten zult hebben uitgesproken tegenover Uwe medestudenten en dat hun woord U meer leiding heeft mogen zijn dan nu een heele preek mijnerzijds zoude kunnen geven. Na U voorgehouden te hebben, hoe een student door zijne hogere maatschappelijke positie zich te trotsch moet gevoelen in alle ploertenmoraal en ploertenzeden te willen deelen, wil ik U enkel hierop wijzen, hoe de geheele natuur het mannetje eene onthouding oplegt, die strekt tot de sterkte van het geslacht.

Ook bij den mensch komt die onthouding, van welke lusten ook, geheel ten goede aan zijn lichamelijke, geestelijke en karaktervorming en zal U sterker doen staan later in de groote maatschappij, waarin Ge voor Uwe taak niet sterk genoeg kunt wezen.

Gij hebt Uwe studentenvrijheid verkregen in een zeer bijzondere tijd, heeren Candidaat-leden! En 't is goed, daar den nadruk op te leggen, omdat de strekking U door hare alomtegenwoordigheid zou kunnen ontgaan: door de boomen zoudt Ge wellicht het bosch niet kunnen zien!

Gij zijt jong, Gij merkt op, Gij zijt in een gunstige gelegenheid waar te nemen in den geweldigsten tijd, dien het menschedom ooit gekend heeft. Voor Uw oog ligt naakt de menschenziel, de menschenliefde, de menschenbeschaving, de menschenverhoudingen, alles, wat des menschen is. Indien Gij weet te zien, zult Ge economische, psychologische en causale waarnemingen kunnen doen, die in een gewonen tijd onbereikbaar voor U zouden worden. Maar . . . niet allen van U zullen onbevooroordeeld de macht hebben te zien. De oorlogsneurase heeft onze neutraliteit op een gruwelijke wijze geschonden en ik wil U als afschrikwekkend voorbeeld slechts noemen, het ijelhoofdige gelaster van eerlooze bladen als *De Telegraaf* en medewerkers; om van gemeener details te zwijgen; het ware mij anders onmogelijk binnen de perken der parlementaire uitdrukkingswijze te blijven, die ik mij hier gesteld heb.

In dezen grooten tijd nu doet zich wel allereerst de behoefte kennen aan historisch begrip. 't Moet voor U niet verwonderlijk zijn, dat ik heden op een herdenkingsdag zoo voortdurend in mijn beschouwingen teruggevoerd wordt op de historische lijn. Met opzet heb ik die van de Hervorming opgehaald, die in den grond een vrijheidsbeweging bleek te zijn, waarvan ieder de onontkoombaarheid in deze wereld beseft.

In dit verband wilde ik U wijzen op een belangrijke uiting van de Oudheid, hoewel het mij leed doet mij zeer te moeten beperken uit vrees, te lang aan het woord te blijven. Ik bedoel hier de Stoa, die, overwegend monotheïstisch, in elk geval een oppersten God erkennend, dezen invloed toeschreef op het wereldgebeuren, een invloed, welke tot uiting gekomen was in den oorsprong en nu merkbaar bleef in de causaliteit van dat wereldgebeuren.

Hoe men de zaak nu beschouwt, of men een Besturende Hand wil zien, of door de causaliteit geleid wordt tot determinisme en fatalisme — de grondidee, die de Ouden meenden waar te nemen, is in dezen verschrikkelijken krijg, waar ieder vecht met haat tegen den oorlog in het hart, wel tot uiting gekomen — een demon overheerscht dit menschenrijk.

(Zie vervolg Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 8 NOVEMBER 1917. No. 6.

Of zouden we als verstandige lieden meer moeten gelooven aan een causaal verband tusschen menschengruwel en menschennatuur. Zou de zelfverblindende der menschen, die tot uiting kwam in de vertrapping van het recht, jongstleden gebleken uit de handelingen van Engeland en Amerika tegen ons, van Duitschland tegen de zeevarenden — zou die immoraliteit zoo diep in het wezen der menschen doorgedrongen zijn, dat de oorlog slechts is de uiting van den mensch in zijne ware gedaante?

Ik wil niet uitwijken over de oorlogsgruwelen van Duitsche zijde; ze zijn U bekend. Niet nalaten echter wil ik U even te doen voelen, hoe het type roofmensch over de heele aarde verspreid is en om tot dit heerlijke evenwicht en deze opgedrongen neutraliteit te geraken is 't voldoende te spreken van de Engelschen in Transvaal, van hen en de Franschen in de Krim en in Peking, van de Jodenprogroms, van de Nederlanders in de Oost en van het zachtmoedige recht, dat niet vele eeuwen geleden nog alom gold in dit beschaafde Europa.

Neen, mijne heeren, de mensch ligt voor U in al zijne akeligheid en gruwzaamheid, als het ergste roofdier, dat hier onder het blauwe werelddek te vinden is. Ik zeg U, zoolang de mensch niet zoo hoog staat het eten en het pijnigen van dieren te laten, zoolang hij met welgevallen den dood van dien en dien vijand — zooals in dezen oorlog, ook hier te lande schering en inslag is — kan wenschen en met vreugde begroeten, zoolang is de mensch onderworpen aan het wereldgebeuren, dat slechts macht van den sterkste kent en dat wel heel en al disharmonieert met een geestelijke nieuwe dageraad, een altruïstische en edele strooming, die niet alleen het menschedom, maar ook het dierenrijk met hare ademtocht betooverde — de dageraad van medegevoel voor anderen.

Wanneer Ge nu aan mij vraagt een beeld van den tegenwoordigen mensch, indien deze dan niet vergeleken mag worden met de verdrukte onschuld, die een oorlog opgedrongen is, dan wil ik U het beeld voorhouden, zool niet van den wilde, die zijn zwakken en ouden vandagen opeet, dan toch van dat niet zoo heel verre familielid van ons, den lokkende vogelaar in onze blonde Hollandsche duinen, die gevangen vogels de keel doorlijnt om der vlugheid wille en met bloed besmeerd zijn eerlijk achtbaar handwerk onder de bescherming der wetten voortzet.

En dacht ge nu waarlijk, jonge lichtgeloovige mensch, dat dergelijke gedragingen U op Uw tocht door het leven niet zouden deren; dat de kooplieden met wie ge later zult handelen, U ter wille het: „Ieder is een dief in eigen neering” zullen verloochenen: dat Uwe patroons en ondergeschikten bij uitzondering niet zullen kuipen en vechten en alle begrip van moraal zullen verliezen?

Ik zeg niet, dat de geheele wereld zoo is — goddank niet. Maar een veel grooter deel is aldus, dan Gij U voor kunt stellen. En het is vooral de vrijheid, los te zijn van deze personen, vrijuit te kunnen critiseeren en minachten, die Ge thans nog niet wel kunt beseffen. Maak ervan gebruik tot een begrip te komen van de wereld, waarin ge leeft; en Ge zult Uw student zijn ze geven. Leer een troost te vinden voor de uiting van deze historische lijn; leer het leven kennen en toch waardeeren.

Waar nu de wereldbrand U deze onverwachte voordeelen biedt, daar zijn het de meer nabij liggende nadeelen, die thans onze aandacht trekken. Allerwegen zal de menscheit hare grootst mogelijke kracht moeten geven tot opbouw van het vernietigde en wat zwak is, zal te gronde gaan — een kleine compensatie voor de vele sterken die gebleven zijn. Ook U zal het leven dus onherroepelijk medesleuren, indien Ge niet voldoende bewapend zijt. Ziet in Uwe vrijheid nu ook den plicht te worden tot een harmonieus mensch; eerst dan zult ge kunnen komen tot de uiterste krachtinspanning, die van U gevergd gevergd zal worden. Gebruik deze vrijheid voor het schoone doel, in vrede te komen met U zelve laat 't Uw eerste plicht zijn, te streven naar het goede, dat ge wenscht, naar 't ideaal, dat verstand en hart U beide geven. Wanneer Gij dan waakt tegen oppervlakkigheid en vrijuit beperkt Uwe studiën om deze dieper en vollediger te maken, dan zult Gij zeker meer bevredigende levensjaren hier gesleten hebben.

Ik resumeer dus. In dezen bijzonderen tijd is het Uw plicht Uw studiejaren te gebruik om ten eerste Uw karakter te vormen ten tweede om goed te weten. De invloed van de karaktergrootheid komt daarom zoo goed uit, als men de onafheid en de vele zwakke plekjes opmerkt, bij den niet alleen door oversocialiseering gebonden mensch. Ik noem de diepe invloed van conventie, van schijnmoraal, zijn prikkel-

baarheid, een uiting van onlustgevoel bij de beschouwing van personen en zaken en verhoudingen, zijn vooropgezette meeningen, die alle leiden tot diepgaand verschil van inzicht en hiermede tot ruzie en twist.

Voor ik eindig wil ik wijzen op het voorrecht van de nationaliteiten en de vaderlandsliefde. Voor ieder is 't wel duidelijk, dat in deze tijden van het hogere, van algemeen menschenmin, nog geen sprake is. De vaderlandsliefde heeft daarom zoo'n goede invloed, omdat men de hoge idealen, die men haar toeschrijft, overdraagt op zich zelf en er dan werkelijk naar streeft. Het is een hooger familiegevoel en bij de te prijzen uitingen is nu wel het waardeeren van het rechtsstandpunt van onze Regeering op den voorgrond te stellen. Dit waardeeren wijst tevens op het groote verschil tusschen vaderlandsliefde en chauvinisme.

Candidaat-leden. Ik wensch nu, dat gij allen opstaat.

Het is U allen duidelijk, wat de Bond van U verwacht. Het is Uw streven naar menschwording in onzen kring, waaraan wij behoefte hebben, aan Uw vriendschap, Uw medeleven.

Daarom, Candidaat-leden, indien ge tracht Mensch te wezen, de Hollander, dan zullen wij een goed Bondslid aan U hebben. Het is in dit vertrouwen, dat wij U durven opnemen in den D. S. B. Wees Hollander, wees Mensch, dat is alles wat wij van U vragen.

Hiermede wensch ik U op te nemen in onzen kring; met dezen hamerslag inaugureer ik U tot leden van den Delftschen Studenten-Bond.

Aanwezigen.

De Oud-ledenvereniging van onzen D. S. B. heeft groote plannen gehad voor dit Lustrum en ik ben haar daar zeer erkentelijk voor. De droeve tijden echter hebben de oud-leden genoodzaakt, hier van af te zien, omdat hunne stemmen niet op feestvieren was gericht. Wij kunnen niet anders dan deze meening eerbiedigen.

Voor ons is dit echter een ander geval. Wij zijn hier in eigen kring en zooals de geheele burgermaatschappij opmontering behoeft, zoo is dit ook bij ons het geval. Waar men zoo dikwijls het leed buiten ons vergeet, ook 't gruwelijke doch alledaagsche leed van buiten den oorlog, waar dit geheel ligt in het wezen van den mensch, daar moet zelfs de ergste ongebondenheid naast 't kalme vergeten ten opzichte van het leed op eene lijn worden gesteld.

Bovendien, we hebben de feestvreugde nodig. De jeugd houdt in het algemeen te spoedig op met hare spelen en waar voor haar spel is menschwording en opvoeding, daar is het ons studentenvoorrecht het door een feest te vervangen, dat ons een onontbeerlijk middel moet zijn tot het verkrijgen van levensgeluk, van levensvreugd.

Daarom, — al is het dan ook waardig — verblijdt U in Uw samenzijn, verblijdt U in ons Lustrum, verblijdt U heden in de Bonds- en Unitas-gedachte van eenheid en vrijheid.

Voelt vrij, weest vroolijk en geeft U, nogmaals:

Verblijdt U allen in ons Lustum.

Leve, Leve de Delftsche Studenten-Bond.

Ik heb gezegd.

Lustrum.

Van Daalen's keurige plaat kondigde het ons reeds geruimen tijd van te voren aan; nu behoort het weer tot het verleden. De opzet begon breed, doch na verschillende besprekingen met de reunie-commissie, werd het ons duidelijk, dat groote plannen niet zouden doorgaan en ook het 4e Lustrum zou blijken te staan in het teeken van den tegenwoordigen droeven tijd.

Alzoo geen reunisten, — we eerbiedigen hun bezwaren — en de lustrum-commissie ging met verlof tot beter tijden zullen aanbreken.

Maar „in intiem kring” is er toch feest gevierd, dank zij het werk van den self-made feestcommissaris. Waarde lezer, ik zal trachten U geregeld verslag te doen.

Het begon natuurlijk officieel. Inauguratie. Lange speech van den voorzitter, die neen, ik zal me van kritiek onthouden. Iedere eerste jaar's vooral steke er van op, wat nuttig voor hem is.

Daarna bitterfuij, de S.S.-man maakte zich verdienstelijk door het verstrekken van papieren van negatieve waarde; Kees liet achtereenvolgens het eerste tot en met het n^{de} jaar „niet verloren gaan” en we werden gewaar, dat het strijkje subliem was. De stemming kwam er in en het was tijd voor het diner voor iemand er aan dacht. Een ieder, die bij vorige gelegenheden te kort kwam, haastte zich nu zijn schade in te halen, gelukkig niet ten koste van de rest, want er heerschte overvloed.

Er is veel gesproken, ook gezwamd. Theo kon het nog steeds niet, al was het nu blijkbaar de schuld van zijn buurman. Vooral Utrecht was wel bespraakt en Kees verdedigde zijn idealistische stellingen. (Later in den avond zou de werkelijkheid hem in schrille tegenstelling getoond worden).

Toen vond iemand het tijd den reeds genoemden „self-made commissaris” een beetje in het zonnetje te zetten, met het gevolg, dat Utrecht met een krans voor dezen kwam aandrigen.

Voorloopig bleek een ieder uitgepraat en we daalden omlaag naar de kolfbaan. Het programma vermeldde: Delft, Delft en nog eens Delft, operette door een groot fanaticus. Deze waarde vriend kneep hem nog al, want de snoodaards hadden hun stem bedorven aan het diner. Toch is er met veel animo gespeeld, al leek het zingen veel op de geluiden uit een apenkooi.

Juist na het tweede bedrijf werden eenige tientallen bezoekers aangekondigd; het waren fuivenden, die zich op hun eigen kroeg blijkbaar verveelden. Met gummistok en boksijzer kwamen ze, volgens hun zeggen, een verbroederingsfeest vieren, edoch, de kolfbaan hebben ze niet bereikt en door Delft's sterke arm werden ze ten slotte weer op de Voorstraat gezet.

Een oogenblik dreigde de feestvreugde verstoord te zijn, toen de officials onder den indruk van het bezoek, op de bovenzaal gingen vergaderen en de kolfbaan schenen te vergeten. Arme idealisten, de tijden zijn misschien nog niet rijp voor een fusie. Het zij zoo!

De „woestbeukende golfslag” en de man met het kleine spraakgebekje trokken de aandacht weer naar het doek, en we konden het derde bedrijf er door slapen. Betty was een lieve meid, alleen haar stem wat zwaar. Verder was het vrijwel snuf.

De stemming zat er evenwel weer in; een gezellig souper hield de menschen nog tot laat in den nacht bijeen.

W.

De vechtpartij in „Eensgezindheid”.

De Nederlandsche student kan nu eenmaal niet bogen op een groote reputatie van echte studenticositeit. Blijkbaar met de bedoeling deze reputatie een flinke schrede voorwaarts te helpen, en onder den drang van een leidende gedachte van netheid en goede manieren, was het, dat in den avond van den 2^{en} November toen de D. S. B. feest vierde ter gelegenheid van zijn twintigsten diés, een schare van studenten een inval deed in de Sociëteit „Eensgezindheid”.

Het oogenblik was goed gekozen, want terwijl alle leden en genoodigden van den D. S. B. vereenigd waren in de benedenzaal waar een tooneelvoorstelling werd gegeven, bewoog de heldenstoet zich ongestoord de trap op de bovenzaal in en gaf daar uiting aan blijkbaar lang ingehouden hervormingsplannen, door ruiten stuk te slaan, lampenkappen te molestieren en dergelijke origineele dingen meer.

De komst der ongenode gasten kon echter niet lang onopgemerkt blijven en weer beneden komende werd hun een welverdiende ontvangst bereid, waarbij menig indringer zich een weinig bezeerde.

Tot niet geringe verwondering bleken de invallers te zijn... leden van het D. S. C., personen waarvan wij toen met be-

FEUILLETON.

Kinderen die groot worden.

LOUIS PETITOR.

(Vervolg).

Men zou den volgenden ochtend een tocht maken, eigenlijk meer een pic-nic in de bosschen, doch 't regende nog steeds. Er hing eene dikke wolkenmist soms, die alles bepoeierde met een ijl waasje van dauw, dan was 't dal weer helder, slechts overweld door een sombere trieste regenhemel.

Na het ontbijt zette André zich aan de piano. De anderen waren wat gaan schrijven boven. Lou moest ook nog eenige brieven beantwoorden, doch lusteloos was hij André gevolgd en had zich lui op de bank neergegoot en luisterde.

Max genoot van muziek meer door de stemming waarin hij dan kwam dan wel door 't bewust hooren van melodie en klanken. Zelfs aan elk oud straatdeuntje had hij zijn bepaalde herinnering hangen. Als hij nog eens 't oude wijsje hoorde van „'thondje van den bakker,” dan zag hij zich zelf als kleine jongen uit school komen, op de fiets de drukke zonnige herfststraten door waar een groot orgel zijn harde toonen zong; gauw naar huis met 't idee na 't koffiedrinken nog even een thema te moeten maken. Aan elk wijsje hing zoo een periode van zijn leven.

langstelling de nette manieren konden bewonderen. Persoonlijk heb ik het genoeg gehad een kort doch krachtig discours te voeren met één van de slachtoffers, en terwijl een gevoel van medelijden me bekróóp bij het beschouwen van het geheel met bloed besmeurde gezicht van dien... heer, zal ik maar zeggen, voelde ik zoo duidelijk, zoo héél duidelijk, de opvoedende kracht die er van het groenwezen in zijn tegenwoordigen staat kan uitgaan, en de groote moreele waarde die daarvan het gevolg kan zijn.

Onder de vrijpostige bezoekers werden nog opgemerkt enkele*)... senatoren. Welk een eigenwaarde moeten deze studentenleiders toch hebben, om te midden van hun drukke werkzaamheden nog tijd te vinden zich aldus te compromitteren!

Natuurlijk zouden we het D. S. C. onrecht aandoen, door hem in zijn geheel, te beoordeelen naar het vreemde gedrag van een aantal zijner leden en... enkelen van zijn besturend college, dit willen we gaarne toegeven.

Deze zaak krijgt echter een eigenaardig cachet, als men haar beschouwt in verband met de zoo in ruimen kring gepubliceerde hervormingsplannen van het D. S. C., die immers eenheid verkondigen in de studentenwereld met behartiging van ieders belangen en rechten. Welke waarde men aan deze plannen kan toekennen ligt voor de hand waar eenige voorstellers zelve, deelnamen aan, althans toelieten, een daad met zulk een eenheidsbevorderende strekking.

Ware dit niet het geval, we zouden dan van den Senaat geëischt hebben bestraffing van de schuldigen en het aanbieden van verontschuldiging aan het bestuur van den D. S. B., waardoor deze kwestie op een faire manier kon worden beslecht. Nu rest ons niets anders, dan de eer aan ons zelve te houden en afgescheiden van de succesvolle bemoeiingen der politie, het gedrag van sommige leden van het D. S. C. aan het oordeel der studentenwereld over te laten.

Vr.

*) In dit betoog past deze leugen. Corr.

TELEGRAMMEN.

De vierde slag aan den Voorstraat.

10 uur: De slag is hevig ingezet onder verkwisting van troepen en materieel. De verlaten heuveltop werd met slagen zonder tegenstand in stormloop genomen Groote materiele verliezen.

(Eensgezindheid 10.10) Nog veel meer dan alle ruiten zijn gemold. Persoonlijke ongelukken zijn niet waargenomen. Vruchtboomen werden zonder militair doel omgekapt.

(S. P. 10.15) Onze troepen daalden in onweerstaanbaren stormloop in het dal af, na de heuveltop, die als strategisch punt van groot belang is, genomen te hebben. Zij stuitten op verbitterde tegenstand uit voorbereide stellingen. De uitgezochte troepen wisten echter met onvergelykelijken moed en taaie volharding alle tegenstand te breken. Buit stroomt binnen.

(Eensgezindheid 10.15) Door groote inzet van troepen wist de vijand door een nauwe pas door te breken. Van zijn tijdelijk voordeel maakte hij misbruik om onze eerst

André speelde heel goed, haast alles uit 't hoofd, en op verlangen van Max gaf hij steeds zijn lievelingsstukjes. Doch Max genoot nu niet zoo in zijn slaperig fantaseeren; onrustig vreemd-moe hokten zijn gedachten. Als de muziek even zweeg was 't plots koudstil in de kamer, 't klokje dat krakend tikte en door 't open raam drong zacht 't ruischen der regen buiten. Toch schenen er nog zoemende toonen te zweven en 't was of men steeds nog hoorde dat krachtige einde. Dan zocht André wat muziek op 't tafeltje naast de piano, de kamer plots vullend met storend lawaaiig kreukgeluid van 't papier, dan speelde hij weer verder.

Max bleef denken aan allerlei en aan niets maar eindelijk merkte hij dat Else hem toch 't meest bezighield. Hij voelde zich verdrietig-melancholiek en plots merkte hij dat er een traan kriebel jeukend over zijn wang liep. Even bleef hij stil nog zitten, de handen onder 't hoofd, turend naar een snippertje op 't kleed, dat hij als een groote ster door zijn betraande oogen zag en ineens toen André nog de eind-accorden speelde, snelde hij de kamer uit, in zijn haast kleppende de deur dicht met een harde bons.

Max was naar buiten gevluht, zonder jas, blootshoofds liep hij de trapjes op naar 't bovengedeelte van den tuin.

In 't tentje plofte hij neer op een wankelende stoel. Toen was hij in zacht snikken uitgebarsten, boos op zichzelf, eigenlijk niet wetend waarom. Daarna veel rustiger bleef hij lang zitten in 't muffig koepeltje van klimop. Boven

zoo bloeiende landstreken in smeulende woestenijen te herscheppen. Zelfs grijsaards spaarde hij niet. De onzen brandmerken deze handelingen als vandalisme. De Internationale Politie trok het blanke ijzer der Gerechtigheid. Geen verliezen ontziende wist zij tenslotte het goed recht te doen zegeviereren.

(S. P. 10.30) Buit stroomt binnen. Door laaghartig partij kiezen der Internationale Politie, moesten wij van verdere terreinwinst afzien. Wij vernielden de vijandelijke stellingen en trokken volgens het plan met onbeteekenend verlies aan manschappen op achterwaarts gelegen betere stellingen terug.

Bij de buit behoort een regimentsvaandel.

VEREENIGINGSLEVEN.

Civiel- en Bouwkundig Studenten-Gezelschap „Practische Studie”.

LEZING op Vrijdag 9 November, des avonds te half acht, in het gebouw der Bibliotheek (ingang Verwersdijk).

Spreker: de heer Ir. N. C. Lambrechtsen, Ingenieur van den Rijkswaterstaat te Zwolle.

Onderwerp: De verbetering van de Overijsselsche Vecht.

Technologisch Gezelschap.

Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

M. L. van der Schaaff,	Voorzitter.
M. W. Hoogenboezem,	1e Secretaris.
W. van Rijn van Alkemade,	Afgevaardigde naar de C. C. Onder-Voorzitter.
Mej. N. E. Nelemaus,	1e Penningmeesteresse.
F. Groeneveld,	2e Secretaris-2e Penningmeester.

MUZIEK.

Eerste Diligentia-Concert, onder leiding van Dr. Peter van Anrooy.

Een volle zaal, enthousiast publiek, uitstekende pers, zie daar de glorieuse entree van den nieuwen dirigent Dr. Peter van Anrooy in de residentie. En inderdaad, wie Woensdag 31 October in het Gebouw voor K. en W. aanwezig was, zal ongetwijfeld versteld hebben gestaan van de geweldige verjongingskuur, die het orkest ondergaat en aan het ondergaan is; dat de uitwerking reeds na slechts één maand repeteeren (de repetities zijn de 1e October begonnen) zoo duidelijk hoorbaar zou zijn was, ik moet het eerlijk bekennen, een groote verrassing. Reeds bij het eerste nummer, hoewel vrij onbelangrijk (Vysehrad van Smetana) viel te constateeren hoe de nieuwe dirigent zijn orkest beheerscht, hoe hoe de musici aan elke nuance gehoorzamen, hoe hij om kort te zijn een waar „leider” is. Van de begeleiding van het piano-concert van Tsjaikowsky maakte hij een geheel apart muziekwerk; zoo prachtig volgzaam en innig muzikaal begeleiden hoorde ik zelden. Dat de solist „Lamond” zich op zijn gemak voelde was oogenblikkelijk te merken,

hem was alles dichtgegroeid een warnet van takjes en bestoven groene bladeren, en daartusschen dikstoffig vuile oude spinnewebben. Toen kalm had hij zich nog eens afgevraagd wat hem toch zoo opwond en zenuwachtig maakte de laatste dagen. — Else, Else, was 't toch Else, ach... en dan dacht hij dat 't maar gekheid was die verliefdheid. En waarom dan ook, knap was ze niet. Mooi haar, mooie tanden en een leuk figuur, nu ja... en bijzonder aardig was ze heelemaal niet. Maar toch die teleurstelling van gisteravond vond hij toch werkelijk wel heel naar. — Maar houd ik nu heusch van d'r, is 't nu ware ernst bij me; zou ik nu werkelijk met haar kunnen trouwen, samenblijven, altijd en altijd.... En plots moest hij toch even lachen om zich zelf en hardop zei hij, — ach vent je bent gek, een snotaap die nog moet groenloopen en dan denkt over trouwen.... Hij begreep wel dat dit onzin was, nee dat kon niet, onmogelijk. Straks over een paar weken zou hij weggaan en haar goeden dag zeggen, voor altijd misschien.... Neen, maar toch hieldie van d'r. Dat wist ie nu zeker. En toch als hij dacht aan zijn vertrek, zijn afscheid, neen dat kon hij zich niet voorstellen. — Een afscheid voor altijd. Dat trouwen, ja, dat was natuurlijk onzin. Maar toch, hij kon zich niet denken, Else als vrouw van een ander. En zeker 't zou gebeuren. Dat wist hij ook....

Eindelijk stond hij op. Het regende bijna niet meer, een

(ik heb dit concert nog niet anders gehoord, dan dat de pianist en dirigent elkaar bij het begin alreeds over het tempo is de haren zaten (figuurlijk dan altijd) en kon hij ook zijn volle muzikaal talent ontplooiën en het concert uit zijn dikwerf iet of wat banale sfeer opheffen tot een soms geweldig hoog muzikaal peil. Trouwens, het moet me telkens weer van mijn hart; wat is het eerste deel toch prachtig. Lamond speelde het dan ook op een wijze, zooals alleen de allergrootsten het voordragen, m. a. w. heerlijk om aan te hooren; zijn buitengewoon muzikalen aanslag, gepaard gaande met een geweldige techniek (gedenk de octavenlooper), maakten het geheel tot een lust voor de ooren. Kan Rubinstein het hem verbeteren?

Na de pauze de eerste Symphonie van Mahler, welk geweldig opus ik onmogelijk aan een bespreking kan onderwerpen, daar het van mij een eerste aanhooren was. Wel kan ik zeggen, dat het mij een totaal nieuwe en veel beteren indruk gegeven heeft van Mahler dan tot dusver. Onbekend maakt onbemind, en zoo was het ook hier, doch bevooroordeeling, na het aanhooren van dit prachtwerk, beschaamd. Hoe het werd uitgevoerd? Laten we er verder het zwijgen toe doen. Alleen nog dit: Er zal ons van den winter op muziekgebied nog veel schitterends te wachten staan en heeft misschien mijn voorspelling omtrent een tweede Mengelberg-orkest nog veel kans van uit te komen.

C.

INGEZONDEN.

Corps en Bond.

Den laatsten tijd waren in het Corps hervormingsplannen aan de orde van den dag. De leden waren in beweging gebracht tot bereiking van het ideaal: het samenbrengen in één machtige vereeniging van alle studenten die een dergelijke aaneensluiting begeeren. Met verpletterende meerderheden zijn daarbij moties van vooruitstrevende strekking aangenomen.

Juist dezer dagen heeft de Bond in besloten kring zijn lustrum gevierd. Volgens een bericht in de „Delftsche Courant” van 3 Nov. l.l. hebben een aantal Corpsleden gemeend niet beter aan hun Corpsgezindheid uiting te kunnen geven, dan door bij die gelegenheid de Societeit van den Bond binnen te dringen en zich te gedragen op een wijze, die slechts beneden alle kritiek kan worden genoemd.

Door hun optreden hebben de bewuste Corpsleden hun vereeniging niet alleen in haar nieuwe plannen geschaad, zij hebben de oprechtheid van die plannen zelf, tot een bespotting gemaakt. Men moet daarom aannemen dat zij hebben gehandeld in onberedeneerden overmoed, dat de massa door enkelen is meegesleept, dat de zaak een ernstiger wending heeft genomen dan de meesten gewild hadden.

Er moet echter in deze iets worden goedgeemaakt.

De tegenwoordige Senaat heeft door zijn ondernemend streven een zekeren stempel op zijn beleid gedrukt. Eenvoudige konsekwentie doet verwachten dat hij thans de termen zal weten te vinden, om namens het Corps openlijk en ondubbelzinnig zijn leedwezen en afkeuring over het gebeurde uit te spreken.

H. G. C. COHEN STUART.

Delft, 5. 11. '17.

enkel fijn druppeltje nog. 't Dal was klaar helder, de andere zijde leek drukkend dichtbij en op de Grand Mueran lag als suikerpoëier een laagje versch gevallen sneeuw. Max ging naar de post quasie hooren of er soms brieven waren gekomen, maar hij hoopte Elze te ontmoeten. Werkelijk zat ze onder 't balkon te handwerken met Dacy. Hij wisselde de gewone morgengroet en liep verder. Terugkomende maakte hij een praatje, lachte vrolijk en vroeg na een poosje aan Dacy een boek te leen, dat ze hem reeds lang beloofd had. — Oh, ze zou 't even gaan halen. — Toen bleef hij alleen met Else die kalm aandachtig bleef handwerken, nu en dan iets zeggend zonder opkijken. Max nam een stap achteruit, zag of er niemand op 't balcon was, dan ineens vroeg hij:

„Zeg Else waarom ben je gisteren niet meer gekomen?”

„Oh heb je nog lang gewacht, dat spijt me wel,” antwoordde ze kort, doch toch een beetje verlegen.

„Ja natuurlijk, maar waarom ben je niet gekomen?”

„Ach mademoiselle liep nog altijd op de gang op en neer,” loog ze; want onderweg had ze de kei al uit de kan genomen en in de zak van haar trui gestoken. 't Water was nog wel helder, wat korrelig zand op den boden alleen. Boven had ze zich gauw uitgekleeft, en stiekum kinderachtig de steen in een zakdoek gewikkeld, opgeborgen in haar dassendoos.

(Wordt vervolgd).

Aan de heer H. G. C. Cohen Stuart.

Hoewel de Lustrumplaat van den Bond in het Hoofgebouw reeds sedert geruimen tijd de aandacht van velen tot zich had getrokken en er, naar we menen,¹⁾ over deze prent ook een paar leuke zinsneden in het S. W. hebben geprikt, was er toevallig op de avond van het verbroederingsfeest op de corpskroeg een fuif, zonder dat men er zich ook maar enigzins van bewust was, dat er bij de Bond werd feest gevierd. Omstreeks tien uur wilde het toeval, dat een bende Corpslui, in het bezit van gummistokken, boksbeugels, stukken kabel van armslengte en meer dergelijke wapens²⁾ die men dagelijks bij zich draagt, in de Voorstraat liep, de Bondskroeg binnendrong en, vóórdat men er iemand had ontmoet, toevallig vele dingen tot mosterd sloeg, hetgeen natuurlijk in het geheel niet in de bedoeling had gelegen. Na deze operatie had er een kennismaking met de Bondslui plaats, welke hier en daar nog al indrukmakend is geweest. Dat er 's middags in de tuin der Bondssociëteit een tweetal Corpsleden werden gezien en dat er diezelfde dag in de tram zeer ondubbelzinnig (en zeer onnozel) over en treffen tussen Bond en Corps werd gesproken, heeft natuurlijk met de zaak niets te maken.

We zien dus, dat de heer Cohen Stuart door van „onberedeneerde overmoed” te spreken een enigzins ongunstig licht op de zaak werpt, dat men daarentegen meer aan een toevallige samenloop van omstandigheden moeten denken.

We geven dadelik toe, dat een achterdochtige persoonlijkheid termen zou kunnen vinden, waarmee hij opzet in het gebeurde meent te kunnen aantonen, maar natuurlijk wordt dat van leden van een vereniging, welke fusieplannen lanceert allerminst vermoed,³⁾ temeer daar onder de welkome gasten personen waren, die als voormannen van de hervormingsplannen bekend zijn en deze plannen natuurlijk oprecht worden verondersteld. Of de fusie door het gebeurde geschaad wordt, zoals de heer Cohen Stuart veronderstelt, komt ons twijfelachtig voor, getuige de belangrijkheid van het grote aantal der door niet-Corpsleden ingezonden stukken en het enthousiasme waarmee men onder deze mensen over hervormingsplannen hoort spreken.

Zo de heer Cohen Stuart meent dat de Senaat zijn excuses moet aanbieden, waarom heeft hij dat bij het eerste bezoek niet voorgesteld? Het gaat toch om het principe en niet om de hoeveelheid stukgeslagen materiaal. Overigens zou tegen dit voorstel misschien eenig bezwaar kunnen bestaan, want de Bond gaat nog steeds „gebukt” onder de niet-erkenning van het Corps en een officieel excuus zou een officieele erkenning inhouden, waarnaar de Bond zozeer hunkert. Bovendien zou deze houding niet erg best kleuren bij die welke ter gelegenheid van het Lustrum der D. V. S. V. is aangenomen en zouden de H.H. Senatoren die aan het feest hebben deelgenomen allicht een weinigje uit hun lood komen te staan.

Om in deze tot een goede oplossing te komen, ware het wenschelijk, dat zij, die zich in het vuur zo enorm hebben gewerd, eens voor het voetlicht van het S. W. wilden verschijnen.

G. J. DE GLEE.

1) Meent U?

2) Deze geestigheden zijn gevaarlijk.

3) Wat? Vechten voor de eensgezindheid. Corr.

Eene hervorming van het D. S. C.

Het Corps heeft zich geuit voor eene hervorming. Men heeft gezien dat de aureool niet zoo helder meer is als vroeger. Hulde daarom aan de huidige Senaat die het initiatief nam tot eene poging om deze aureool weer te doen stralen. (Hierbij wil ik vooropstellen, dat 't Corps bloeit wanneer de Corpsverenigingen bloeien en 't Corps hare belangstelling toont bij verkiezingen).

Wanneer men tot eene hervorming eener vereniging in 't algemeen besluit, dan doet men dit omdat de vereniging fouten aankleven.

Nu is m.i. een dezer fouten de laksheid in het Corps, een fout, waartegen en waarover gedurende de laatste jaren veel in het S. W. geschreven werd. Deze laksheid nu moet voor zoover mogelijk bestreden worden. Zoek ik naar een reden welke deze laksheid zou kunnen rechtvaardigen, dan stuit ik allereerst op de nare tijden (door velen groot genoemd) welke wij beleven. Het zou dus goed zijn te wachten tot deze beter zijn geworden, om een juist oordeel te vellen over meerdere redenen van deze laksheid. Immers is het momenteel moeilijk na te gaan in hoeverre deze fout te wijten is aan de tijdsomstandigheden, in hoeverre aan Delftsche toestanden en hoeverre de jongelui deze laksheid van huisuit meekregen. Veronderstellen we een tijd waarin de oorzaak van gemakzucht en wat dies meer zij alleen aan

de 2 laatstgenoemde gevallen kan worden toegeschreven, dan dient het Corps in te grijpen.

Misschien zou men de werkende leden der Corpsverenigingen tot daadwerkelijken steun kunnen verplichten, bij outhouding waarvan het werkend lidmaatschap vervalt. Het lidmaatschap zal daardoor in aanzien stijgen. Een Corpsvereniging zal dan waarschijnlijk weinig leden tellen, doch deze voeren wat uit. Blijkt voor eene Corpsvereniging geheel geen liefhebbers te bestaan, dan dient ze te worden opgeheven en niet te worden voortgesleept door een onvolledig bestuur en afgezette eerste-jaars. Een kwijnende vereniging doet 't Corps geen goed. Het lijmen der eerste-jaars is een wantoestand. De bloei van verenigingen als Debating en Vrije Studie is echter geheel in handen van hun besturen. Natuurlijk kan men geen belangstelling dwingen in vraagstukken die door laatstgenoemde verenigingen besproken worden. Nu bestaat de mogelijkheid dat er onder de niet Corpsleden meer belangstelling voor dergelijke geestelijke vraagstukken is, welke zich kan openbaren door het vormen van een geestelijk centrum onder hen. Volgens den Senaat is die Studentenvereniging het sterkst, welke geestelijk het beste centrum vertegenwoordigt, en omdat de senaat wil dat het Corps in ieder geval de eerste studentenvereniging in Delft blijft, zou hij die studeerenden willen „vangen” die het Corps zelf niet heeft, alleen om maar no. 1 te blijven. Het zij mij vergund mijn afkeuring uit te spreken over een dergelijke manier van leden werven.

B. R. VAN LIDTH DE JEUDE.

De Reorganisatie van het D. S. C.

Toen ik kennis nam van de hervormingsplannen van den Senaat van het D. S. C. heb ik mij afgevraagd, welk doel de Senaat voornoemd wilde bereiken, m.a.w. hoever de Senaat de beoogde hervorming zou willen uitstrekken.*)

Men kan zich denken dat de bedoelde plannen uitsluitend ten doel hadden versterking van het ledenaantal en diensengevolge van de positie van het Corps, of dat die plannen zulke verstrekkende hervormingen te weeg wilden brengen, dat werkelijk, zoo niet alle, dan toch het overgrote deel tot het Corps zouden toetreden.

Wil dit voldoende kans van slagen hebben, dan moet het lidmaatschap toegankelijk worden:

- 1° voor hen die daarvan pecunia causa af moesten zien,
- 2° voor hen die om principiële redenen de groentijd betreffende, aanleiding vonden, buiten het D. S. C. te blijven,
- 3° voor hen die momenteel in het D. S. C. en m. i. volkomen terecht, slechts een gezelligheidsvereniging zien.

Is opnemng van alle onder punt 1 genoemde personen mogelijk? Men moet bij de beantwoording van deze vraag in het oog houden, dat steeds het verschil in maatschappelijke welstand zal blijven bestaan, ook al worden allen in 'het D. S. C. opgenomen. Het spreekt vanzelf dat de meer welgestelden zich meer kunnen veroorloven, en dat dit ten gevolge kan hebben, jalouzie, naijver en een overschrijding van de finantieele draagkracht. Een algeheele verbroedering zal dan ook onmogelijk blijken.

Wat de groentijd betreft, die is zoo ingeburgerd dat aan afschaffing vooreerst niet te denken zal vallen. Toch lijkt me dit een conditio sine qua non. Ik persoonlijk acht een groentijd onnoodig, zelfs onnuttig. Physiek groenen wordt gelukkig slechts door weinigen verdedigd, de meesten beseffen dat dit vaak aanleiding geeft tot betreurenswaardige excessen die het Corps slechts nadeel kunnen berokkenen.

Ik vraag aan de verdedigers van den huidige groentijd, of het van mannelijkheid getuigt dat een groen moet toelaten, dat hem onbekende personen waarvoor hij dus geen sympathie of eerbied kan gevoelen, de macht bezitten over hem de baas te spelen, enkel en alleen omdat zij, dank zij Papa's centen, reeds Corpslid zijn. Ik geef direct toe dat er onder de nieuwbakken studenten heel wat zijn, die gevoelig een toontje lager konden zingen, maar ik beweer dat een groentijd in zijn tegenwoordigen vorm niet het eenigzaligmakende middel is. Er zijn nog andere middelen om dergelijke individuen te beduiden dat hun optreden alles behalve gewaardeerd wordt. Wanneer men nieuwgeschrevenen gedurende geruimen tijd, als candidaat-lid in het Corps opneemt, gedurende welks tijdsverloop men voldoende gelegenheid heeft hun te leeren kennen, kan de Senaat aan het eind van die proeftijd beshissen wie van de candidaat-leden als lid moet worden toegelaten.

Dat de Senaat de brandstoffenvoorziening van alle te Delft, Hof van Delft en Vrijeban wonende ingeschrevenen behartigde, getuigt van een ruime opvatting en is een stap in de goede richting.

*) Voorloopig mosterd na de maaltijd. Corr.

DERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 8 NOVEMBER 1917. No. 6.

Wanneer de Senaat of commissies namens den Senaat ook vormen de besturen der vakvereenigingen, centrale studiecommissie, en alle andere studentenvereenigingen zich bepalen tot hun eigen terrein van werkzaamheden, dan zal het Corps zijn, de corporatie van alle studenten, die hun vertegenwoordigt en voor hun belangen opkomt. Dan behoeven een centrale keuken, een coöperatieve verbruiksvereeniging, een onderlinge voorschotsbank, een studiefonds, een maatschappij voor coöperatieve studentenwoningen geen utopieën meer te zijn.

Daartoe is echter noodig dat,

1°. alle leden dezelfde rechten bezitten en op hun dezelfde verplichtingen rusten,

2°. de groentijd afgeschaft wordt, en de contributies verlaagd worden,

3°. de bestaande vakvereenigingen moeten ingelijfd en het bestuur overgedragen worden aan commissies door de leden der vakvereenigingen gekozen, met dien verstande dat die commissies aan de Senaat verantwoording schuldig zijn over niet intieme aangelegenheden.

4°. De Senaat dient uit en door alle Corpsleden gekozen te worden.

G. H. ROLL.

Ter goeder trouw.

In het verslag van de debatering-avond op Vrijdag 19 October staat te lezen:

„Hierna dient de heer Molengraaff twee moties in 1°. De tweede motie luidt: De vergadering betreurt het dat de Senaat zijne ideeën niet duidelijk omlijnd heeft. De heer Vening Meinesz vindt deze beneden de waardigheid der vergadering en stelt voor haar niet in stemming te brengen. Men be-tuigt instemming hiermede, maar de heer Van Dunné wil de motie van den heer Vening Meinesz „weer niet in stemming zien gebracht, zoodat, enz.”

Naar mij gebleken is, hebben velen gemeend, in het stellen van eene motie die ten doel had de motie van den heer V. M. niet in stemming te doen brengen, een poging mijnerzijds te moeten onderkennen ten einde den Senaat onaangenaam te zijn. Zulks nu was allerminst mijne bedoeling. Slechts meende ik dat 't onjuist was de stemming over een gestelde motie onmogelijk te maken door 't stellen van eene nieuwe motie, en dacht dit zoo eenvoudig mogelijk aan te toonen door welbewust dezelfde fout te begaan.

Te meer stel ik er prijs op te verklaren dat dit de reden was, en mij te zuiveren van de verdenking dat ik, waar ik het niet eens was met de wijze van behandeling van de groenenkwestie, de Senaat op een of andere wijze wenschte tegen te werken, daar het mij wil voorkomen, dat naar aanleiding van voorstellen van den Senaat veelal niet gesproken en geschreven wordt op een wijze waarop de Senaat recht heeft. Hiertegen behoort met kracht te worden geprotesteerd.

In dit verband zij erkent, dat ook in „Nagalm” waaraan ondergeteekende heeft meegewerkt z. i. ten onrechte voorkomt, dat de Senaat zijn meening niet durfde uit te spreken. Deze is wel degelijk gezegd zooals mij later bij het lezen van de openingsrede bleek.

Als afschrikwekkend voorbeeld diene bovendien „De Senaat van het D. S. C.” in het S. W. van 1 Nov. Ergens vraagt de de schrijver zich af, waarom toch de Senaat plannen opwierp, waarvoor, aldus de schrijver, het Corps weinig voelt. De reden zou zijn, omdat de Senaat niet het Corps maar een vorige Senaat vertegenwoordigt, welke weer een daaraan voorafgaanden vertegenwoordigd, enz.

Een dusdanig voorstelling van zaken zou zeer kwetsend voor den Senaat zijn, ware zij niet kennelijk klinkklare nonsens. Te vergeefs vraag ik mij af, wat die eerste Senaat toch wel moet hebben vertegenwoordigt.

Het artikel besluit zonder dat reeds luiden ergens over het al of niet wenschelijk zijn van het leggen van verband tusschen de studie en Corps gesproken werd: „De studie blijft buiten het Corps. „Nos jungit amicitia.”

Hoopte de schrijver met het „Nos jungit amicitia” den Senaat de juistheid van zijn standpunt te bewijzen? Wat dunkt hem van een soortgelijk bewijs: Men schrijve niet in het S. W. Studenten zingt!

Dergelijke aanval-phrasen als op den Senaat bedoeld lijken mij weinig ter zake dienend.

Kan men met voorstellen niet meegaan, zoo gaat het niet aan een aanval op de voorstellers te ondernemen en

zoodoende te trachten de inhoud van de voorstellen buiten het debat te stellen.

Overigens is het met 't oog op het nemen van een oordeel over voorstellen van geen belang of deze door Jan, Piet of Klaas dan wel door den Senaat zijn ingediend.

Nog merkwaardiger voorbeeld levert het hoofdartikel „Onder Delftsche Studenten” van 18 Oct. j. l. Een schromelijk oppervlakkig artikel, waarin de Redactie blijk geeft niet bevoegd te zijn over Corpskwesties te denken. Men leze „dergelijke plannetjes”, etc. etc.

Men kan het, zooals vanzelf spreekt, niet eens zijn met de richting waarin de Senaat zich eene hervorming denkt of minder tevreden zijn over de wijze waarop zij deze bespeelt, maar men behoort geenszins de ernstige en eerlijke pogingen van den Senaat oppervlakkig te behandelen, verdacht te maken of te negeren.

VAN DUNNÉ.

Schande over het walgelijk gedrag en de verregaande onbeschofte houding van enkelen onzer Corpsleden, waar-door zij Vrijdagavond j. l. de feestvreugde der lustrumvierende Bondsleden hebben verstoord!

Schande over hun kannibalistisch*) optreden op de Societeit „Eensgezindheid” en over hun misselijk optreden tegenover de politie!

Viert feest, maar valt daarbij anderen niet lastig.

Dat door den Senaat aan deze personen gestreng recht worde gedaan, opdat een herhaling van dergelijke onhebbelijkheden voorkomen worde! En 't is noodig, dat op die wijze de naam van het Corps, die op zoo'n ergerlijke wijze door 't slijk werd gesleurd, weder in eere worde hersteld.

A. M. KNOTTNERUS.

*) Ik wist niet dat er ook verslonden is geworden. Corr.

INGEKOMEN BOEKWERKEN.

LANGS HEIDE EN AKKER. Jan J. Zeldenthuis.

ZONNEWEIDE. Joannes Reddingius.

UIT HOOFT'S LYRIEK, allen behoorend tot de Zonnebloem-boekjes, uitgegeven door Maatschappij „de Zonnebloem” te Apeldoorn.

Vergeeten te vermelden bij boekbespreking dat JONGE VERZEN van Jan van Rossem is verschenen bij W. D. Meinema, uitgever, Delft.

CORRESPONDENTIE.

Aan den heer H. G. C. Cohen Stuart. — Uw stuk „Zuid-Afrika als land der toekomst”, bereikte ons na het ter perse gaan van 't vorig nummer.

De lezingsverslagen van N. C. S. V. en E. T. V. wegens plaatsgebrek uitgesteld tot volgende week.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Begin van colleges en oefeningen.

Dr. J. Clay, privaats-docent heeft zijn college „Natuurphilosophie” aangevangen Woensdag 7 November, 's middags te 4 uur, in zaal 31 van het Hoofdgebouw, met een lezing over „Natuur en Cultuur.”

Toegang voor alle belangstellenden vrij.

Mijnrecht. Het college over mijnrecht zal tot nadere aankondiging gegeven worden in het Hoofdgebouw, Zaal 4, (Donderdags 10 uur).

De collegés en oefeningen „Decoratieve kunst” vangen aan Dinsdag 20 November 1917, Gébouw Oude Delft 75.

De cursus in „verbandleer” enz., is aangevangen op Vrijdag 2 en op Maandag 5 November 1917, des avonds van 7—9 uur in de voormalige Indische Instelling, voor allen, die op de betreffende lijsten hebben geteekend.

De colleges en oefeningen van den hoogleeraar Dr. W. J. de Haas, zijn aangevangen op Woensdag 7 November 1917, 9 uur voormiddag.

Medeelingen.

De Rector-Magnificus maakt bekend, dat de heer Dr. F. E. C. Scheffer, door H.M. de Koningin bij besluit van 10 September 1917, No. 21, benoemd tot hoogleeraar in de Afdeeling der Scheikundige Technologie, om onderwijs te geven in de analytische scheikunde en de scheikunde der bouwstoffen, zijne lessen op Vrijdag 16 November 1917, 's namiddags te 3 ure zal openen met een rede in de groote zaal van Stads Doelen, ter bijwoning waarvan alle belangstellenden worden uitgenoodigd.

Na afloop van de plechtigheid zal de gebruikelijke ontvangst door den hoogleeraar eveneens in den Stads Doelen plaats vinden.

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken van 24 October 1917, No. 18034, Afd. O., is voor het tijdvak van 1 November 1917 tot en met 31 Augustus 1918 benoemd tot assistent voor de zuivere en toegepaste wiskunde aan de Technische Hoogeschool te Delft, de heer D. J. Struik, te Zandersloot.

Met ingang van 1 November 1917, is aan J. Beckman Jr., op zijn verzoek eervol ontslag verleend, als tweede machinist bij de Natuurkunde aan de Technische Hoogeschool te Delft.

ADVERTENTIEN.

BOUWKUNDIG STUDENT zoekt

Repetitor voor Natuurkunde.

Brieven onder No. 1759, a.h. Bureau van dit Blad.

C. L. DOORMAN,PHIL. NAT. DOCT^s

repeteert Wiskunde, Natuurkunde en Theor. Mechanica.

VOORSTRAAT 77, DELFT.

IEMAND met veel vrijen tijd, biedt zich aan voor

Dictaat- of Teekenwerk.

Brieven onder No. 1755, a.h. Bureau van dit Blad.

HEEREN!!

De CHAMPAGNE-FUIF kan doorgaan.

ORIGINEELE CHAMPAGNE nog voorradig:

6 flesschen	Gerrurier & Co.	à f 7.50
2	" Taverne & Co.	" - 8.50
6	" Moët & Chandon	" - 9.50
3	" Moët & Chandon Supr.	" - 10.—

Verder nog verkrijgbaar zoolang de voorraad strekt: GROENE CHARTREUSE van TARRA GONA, HENNESSY en MARTELL COGNAC, ALLASCH KUMMEL en MARASQUINO DIZARA.

Slijterij „DE VALK”,

Rosier Faassenstraat 55a. - Delfshaven.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

90 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**15 November verschijnt,
het eerste Nummer van het Maandblad**„EUPHONIA”.**Tijdschrift gewijd aan de Muziek
en het Muziekleven. ✕ ✕ ✕

Redactie P. TEUNISSEN Jr.

Oud Muziek-recensent van de „Delftsche Courant”,
met medewerking van tal van bekende musici.

Het eerste Nummer zal o.m. bevatten: de

gratis Muziekbijlage**Delftsch Studentencorps,**

voor Mandoline-Orkest. ✕ ✕

Marsch op motieven van Delftsche Corpsliederen
gearrangeerd door H. SMITS Jr.

Directeur Rotterdamsche Mandoline-Club.

Abonnementsprijs f 0.50 per jaar.

Abonnementen worden vanaf heden
aangenomen door den Uitgever**MUZIEKHANDEL****: L. RAAR :**

Choorstraat 6. ✕ Binnenwatersloot 32.

Telefoon 678. ✕ Telefoon 770.

„AU FIGARO”**G. KIELA. ✕ ✕ KAPPER.****Oude Delft 166.**

TELEFOON 624.

Schuin tegenover Museum „Huis Lambert van Meerten”.

OUDE DELFT 120. - DELFT.

Uitzending van Diners.

OUDE DELFT 120. CHR. F. RÜTER.

Smakelijk op de Boterham.

GESTAMPTE MUISJES.

HAGELSLAG.

HAGELSTEENEN.

CHOCOLADE HAGELSLAG.

Wed. J. W. HAANEPEN.

BINNENWATERSLOOT 36. TEL. 252.